

Ik wilde altijd al voor de overheid werken. Als jonge jongen was ik heel idealistisch. Ik heb eraan gedacht om beroepsmilitair te worden maar dat was voor mij toch teveel gericht op vechten en agressie.

Toen ik een advertentie van de politie voorbij zag komen had ik de keus snel gemaakt. De politie zag ik als een organisatie die de burgers hielpen. Een organisatie die niet in de eerste plaats gericht was op agressie, vechten en geweld maar op dienstbaar zijn aan de burgers en deze helpen waar je kan.

Ook als politieagent moet je wel eens geweld gebruiken dat wist ik natuurlijk wel, maar dan als laatste redmiddel en dan nog zo min mogelijk geweld. Proportioneel heet dat.

Ik werk nog niet zo lang bij de politie. Pas 4 jaar. Het viel me al snel op dat er totaal geen echte collegialiteit is. Het is een voortdurende concurrentiestrijd met je collega's om zo goed mogelijk bij de leiding in een goed blaadje te staan. Daarvoor doe je alles. Ik ben geen ME-er, maar die jongens doen er ook alles voor om de leiding te plezieren, ook de politiewet negeren.

En wanneer je leert dat je met toestemming en in opdracht van die leiding allerlei regels mag overtreden neem je het ook niet zo nauw met de rest van de regels. Dus ongeautoriseerd in het politiesysteem kijken om de buurman met wie je ruzie hebt door te lichten is heel gewoon geworden. Ze doen bij de korpsleiding alsof dat uitzonderingen zijn maar dat is gewoon niet zo.

Dus al dat geweld tegen demonstranten is heel gewoon geworden. 'Ze moeten gewoon luisteren of de consequentie dragen' zegt de leiding wanneer er geklaagd wordt door demonstranten over geweld. Die klachten worden trouwens nauwelijks in behandeling genomen.

Mijn idealisme is er wel af, dat kan ik u wel zeggen. Van een idealistische jongeman ben ik veranderd in een verbitterde man, die zwaar teleurgesteld is in de overheid die ik altijd geheel vertrouwde. Ik was altijd blij dat ik in democratische rechtstaat Nederland woonde waar alles goed geregeld was.

Het politiekorps zou het visitekaartje moeten zijn voor Nederland. Zo is mij dat tijdens de opleiding verteld en zo ben ik ook als idealistische jonge agent de straat op gegaan. In plaats daarvan zie ik het korps nu als een organisatie die voortdurend de wet overtreedt, burgers voorligt en bedreigt en hard bezig is alle misstanden binnenskamers te houden en onder het tapijt te vegen.

Ik heb me tot nu toe weten te onttrekken aan het gebruiken van geweld. Ik heb niet altijd kunnen voorkomen dat ik aanhoudingen moest verrichten van burgers die niets anders deden dan een regel overtreden zoals de avondklok overtreden en boos werden wanneer ze daar een bekeuring voor kregen. Of het opsluiten van demonstranten die werden binnen gebracht na een demonstratie.

Ik blijf hier niet lang meer werken. Voor mij is het idealistische er wel af, en ik heb geen hoop dat het beter wordt.

Maart 2021

U mag deze verklaring anoniem plaatsen

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses